



စာကူသိုလ်

နေပင်မေပင်

ခြင်းဖြူတစ်ဖိုးရှင်
သိုင်းဒေဝီသခင်

တတိယပိုင်း



အခန်း(၁)
မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်

သံတရားက ကျယ်လောင်စွာဖြင့် စတင်ပြောကြားလေပြီ။

“မဟာဝင်္ကပါ နန်းတော်အကြောင်း စတင်ပြီးသိတဲ့လူက
တော့ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ အရူးတစ်ယောက်ပဲ”

အာမိသည် လိမ္မန်စုအား လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ချီကတည်းက ယဉ်သင်္ကေတဆိုသကဲ့သို့ ဇာတ်အဖွင့်ကို အရူး
နှင့်စသဖြင့် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားသဘောဖြင့် လိမ္မန်စုအား မေးခွန်း
မေးသည့်သဘော လှမ်းကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လိမ္မန်စုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီမဟာဝင်္ကပါနန်းတော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အရူးတစ်
ယောက်က ယူခဲ့တယ်၊ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံ ပြောပြရမယ်ဆိုရင်
တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ရိုဟန်မြို့မှာ သူရဲ
ကောင်းသိုင်းသမားကြီးကျင့်ကျိုးအင်းဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒီသိုင်း
သမားကြီးရဲ့ အသက်ရှစ်ဆယ်မြောက်မွေးနေ့ကျင်းပတဲ့ တစ်နေ့ကို
ရောက်ရှိလာတယ်”

“သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့သိုင်းသမားတိုင်းလိုလို အဲဒီမွေးနေ့ပွဲ
ကို တက်ရောက်လာကြတယ်၊ ကျင့်ကျိုးအင်းဆိုတာက နယ်နယ်ရရ
သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ အဲဒီပွဲမှာ ဧည့်

ထည်သိုင်းသမားတွေ အများကြီးလာကြတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ အထူးခြားဆုံး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူကတော့ အရူးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီအရူးဟာ စဝင်လာကတည်းက တဟားဟား အော်ရယ်နေတာ၊ လူတွေကလဲ ဘယ်နဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ အရူးတစ်ယောက်ဝင်လာရတာလဲဆိုပြီး ဝိုင်းကြည့်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အရူးဟာ သူ့လက်ထဲမှာပါတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ စားပွဲရှည်ကြီးအပေါ် ဖြန့်တင်လိုက်တာပဲ”

လူအားလုံး နားရွက်မခတ်ဘဲ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြတော့၏။ ဇာတ်လမ်းက စိတ်ပါဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်လာပြီး မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီအရူးဟာ သူ့မှာပါလာတဲ့ရတနာတွေကို စားပွဲပေါ်ကြံ့ဖြန့်ပြီးတာနဲ့ ဆရာကြီး... ဆရာကြီးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်တွေကတော့ ဒါတွေပါပဲ’လို့လဲ အော်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သိုင်းသမားတွေကလဲ အဲဒီအရူးကို သေသေချာချာကြည့်ကြတော့ ဆရာကြီးကျင့်ကျိုးအင်းရဲ့ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလာကြတယ်”

“အဲဒီအရူးယူလာတဲ့ ရတနာတွေကတော့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတာပဲ၊ အရောင်တွေက မျိုးစုံထွက်နေတယ်။ တစ်ခန်းလုံးလဲ အဲဒီအရောင်တွေကြောင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေတယ်။ မျက်စိတွေလဲ ကျိန်းလို့ပေါ့”

သံတရမ်း၏ရတနာများကို ဖွဲ့နွဲ့ပုံမှာ ဤမျှကလေးသာဖြစ်သော်လည်း ကြားရသူအပေါင်း၏မျက်လုံးထဲ၌ ရတနာပုံကြီးကို မြင်ယောင်လာမိကြသည်။

“မွေးနေ့ပွဲကို ဂုဏ်ပြုတက်ရောက်လာကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေက ဒီအရူးကိုဝိုင်းမေးကြတော့တာပေါ့၊ ‘ဘယ်သူပေးတာလဲ’ ‘ဘယ်ကရတာလဲ’ မေးခွန်းတွေက ဒီမေးခွန်းတွေချည်းပဲ၊ တစ်ယောက်လှလဲ ဒီမေးခွန်း၊ တစ်ယောက်လှလဲ ဒီမေးခွန်း၊ မေးရမှာပေါ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရူးယူလာတဲ့ရတနာတွေကပဲ တိုင်းပြည်တစ်ဝက်လောက်ကို ဝယ်ယူလို့ရနေတယ် မဟုတ်လား”

“အရူးက သူတို့မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ဘယ်ဖြေနိုင်မလဲ၊ သူက လူကောင်းမှမဟုတ်တာ၊ လူကောင်း ဆိုရင်လဲ ဘယ်ဖြေပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူပါးစပ်ကတော့ စကားတစ် ခွန်းကို ထပ်ခါတလဲလဲ အော်နေခဲ့တယ်၊ ‘မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်’ ‘မဟာဝင်္ကပါ နန်းတော်’လို့ ထပ်ခါတလဲလဲ အော်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆရာကြီးကျင့်ကျိုးအင်းထွက်လာပြီး သူတပည့်အရူးကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ အနားယူခိုင်းလိုက်ရတယ်၊ သူအော်နေပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ရင်ကွဲပြီးတောင် သေနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါကို တချို့သိုင်းသမားတွေက မကျေနပ်ကြဘူး၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ တိတိကျကျ အဖြေကိုမသိရသေးဘူးမဟုတ်လား၊ အရူးအော်ပုံ မျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီအဘိုးအနွှထိုက်တန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်ဆိုတဲ့နေရာက ရလာတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးသက်ရောက်နေတယ်၊ သူတို့လဲ သံညှိထက်တော့ သိအောင် မကြိုးစားနိုင်ကြဘူး၊ ကျင့်ကျိုးအင်းကို ဘယ်သူမှထိရဲကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့် သိုင်းသမားတွေက ရတနာတွေကို မြင်ပြီးပြီလေ၊ ဘယ်လောက်ရိုးသားပါတယ်ဆိုတဲ့ လူဖြစ်ပါစေ၊ ဒီရတနာတွေ မြင်ပြီးရင်တော့ လောဘမထွက်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လောဘ

ကြောင့် လူတွေသတ်ကြတယ်၊ လောဘကြောင့် လူတွေသေကြတယ်၊
လူဆိုတာ လောဘသားပဲ၊ အဲဒီရတနာတွေမြင်ပြီး လိုချင်တပ်မက်
စိတ်မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလူဟာ ရူးနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

လီမွန်စုက ပြုံးလိုက်သည်။ ဤဒြေကြီးသည် လူတိုင်းကို
သွှံ့စိတ်နှင့်နှိုင်း၍ ပြောနေပါကလား။

“ဒီသိုင်းသမားတွေ သိပ်လောဘတက်နေကြတော့ ကျင့်
ကျိုးအင်းက သူတပည့်အရူးနဲ့တစ်ခါတွေ့ဆုံခွင့် ထပ်ပေးတယ်၊ ရ
တနာတွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာကို မေးကြဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊
ခက်တာက အဲဒီအရူးရဲ့ စကားတွေဟာ တောရောက်တောင်ရောက်
ဖြစ်နေတာပဲ၊ အမြီးအမောက် မတည့်တဲ့စကားတွေချည်းပဲ ပြောနေ
တော့ သိုင်းသမားတွေလဲ အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်နေကြတာပေါ့၊
ဆရာကြီးကျင့်ကျိုးအင်း ကိုယ်တိုင်လဲ မေးတယ်၊ အရူးဟာ သူ့ဆရာ
ကိုတော့ မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
တော့ ဘာမှတိတိကျကျ မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“သုံးရက်လဲကြာရော ညဘက်မှာ ဆရာကြီးကျင့်ကျိုးအင်း
အသတ်ခံရတော့တာပဲ၊ ထူးခြားတာက အဲဒီအချိန်မှာပဲ အရူးလဲ
ပျောက်သွားတယ်၊ လုံးဝအစအန မတွေ့ရအောင်ကိုပျောက်သွားတာ
ပဲ၊ လက်စလက်နဲ့တစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကတော့ ဆရာ
ကြီးကျင့်ကျိုးအင်းရဲ့ရင်ဝမှာစိုက်နေတဲ့ အရူးရဲ့ လက်နက်တစ်ခုပဲ၊ အဲ
ဒီအရူးစဝင်လာကတည်းက သူ့ခါးမှာ စူးချွန်တစ်ချောင်း ချိတ်ထား
တာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီတော့ ကျင့်ကျိုးအင်းရင်ဝမှာ စိုက်နေတဲ့စူးချွန်
ဟာ အရူးရဲ့စူးချွန်ဆိုတာ သေချာနေတော့တာပေါ့”

“အရူးရဲ့ဖိနပ်လဲ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ကျင့်ကျိုးအင်းကိုသတိ
ထားတဲ့ အခန်းမှာ သွေးစက်တွေကို နင်းထားတဲ့ဖိနပ်ရာ လေးငါးခု

ရှိတယ်။ အရူးရဲ့ ဖိနပ်နဲ့တိုင်းကြည့်တော့ အံ့ကိုက်ပဲ။ အရူးက သူ့ဆရာ
ကိုသတ်သွားတာ သေချာနေတော့တာပေါ့။”

“လူတွေကတော့ တော်တော်ကို အံ့အားသင့်နေကြတာပေါ့
လေ။ ဆရာ့ကို တပည့်အရူးက သတ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မအံ့သြ
ဘဲ နေနိုင်မလဲ။ ကျင့်ကျိုးအင်းလောက် စွမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှိမဟုတ်
ဘူး။ ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်မတန်ရှားတယ်။ သူ့ကို တော်ရုံ
တန်ရုံလူ မသတ်နိုင်ဘူး။ အရူးဆိုတဲ့ကောင်သတ်ဖို့ဆိုတာကတော့
ဝေလာဝေးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုအရူးက သတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ
တော့ အသေအချာပဲ။”

“ကျင့်ကျိုးအင်း သေနေတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ မ
နက်ကျတော့ သူ့အခန်းတံခါးခေါက်ပြီး ဝင်ကြည့်မှ သေနေတာ
တွေ့ကြရတာ။ ကျင့်ကျိုးအင်းရဲ့ မိသားစုဟာ အဲဒီအရူးကို လိုက်ရှာ
ကြတယ်။ ရိုယန်မြို့ တစ်မြို့လုံးကို တစ်လက်မ မကျန်အောင် ပိုက်
စိပ်တိုက် လိုက်ရှာကြတာပဲ။ ဒီအရူးဟာ ချောက်ကမ္ဘားထဲပဲ ကျသေ
သလား။ ရေထဲပဲ ခုန်ချသွားသလား ဘယ်သူ့မသိနိုင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်
က စပြီး ‘မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်’ ဆိုတဲ့စကားဟာ သိုင်းလောကမှာ
ထင်ရှားစွာ ကျော်ကြားလာတော့တာပဲ။”

“နောက် သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ သိုင်းလောကမှာ မဟာ
ဝင်္ကပါ နန်းတော်ရာရဲ့ မြေပုံ ထွက်ပါလာတော့တာပဲ။ ကျင့်ကျိုးအင်း
ရဲ့ မွေးနေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အဖိုးအနွှာထိုက်တန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရ
တနာတွေဟာ မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်က ရလွှာတယ်ဖြစ်မယ်လို့ သိုင်း
သမားတွေဟာ အကြမ်းဖျင်း ခန့်မှန်းခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမ
ဟာ ဝင်္ကပါနန်းတော်ကြီးကို ဟိုရှာရနီးနီး စိတ်ထင်နဲ့ ရမ်းသမ်းပြီး
ရှာခဲ့တယ်။ အဲ... အဲဒီမြေပုံသတင်းလဲ ကြားရရော သိုင်းလောကကြီး

တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်သွားတော့တာပဲ”

“မတုန်လှုပ်ဘဲ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ပထမပိုင်းတုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်ယမ်းပြီး လမ်းလျှောက်သလို ဘာမှတိတိကျကျမသိဘဲ အကန်းတွေလို လျှောက်ရှာခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီနန်းတော်ရာ မြေပုံကိုရလိုက်ရင် မရေမရာ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ရေရေရာရာ လုပ်နိုင်တော့မယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်သွားကြတာပေါ့”

“မကြာပါဘူး... သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တိုက်ပွဲတွေ၊ လျှို့ဝှက်လုပ်ကြံမှုတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာတော့တာပဲ”

လီမွန်စုက ကြားဖြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဒီတိုက်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့ ပေါ်လာရသလဲ”

သံတရမ်းသည် လီမွန်စုအား နားဝေရန်ကော ဟူသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်....

“ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ကြရမှာလဲ၊ မြေပုံကိုလိုချင်လို့ပေါ့၊ မြေပုံကိုရဖို့အတွက် သွေးတွေ အသက်တွေနဲ့ရင်းနေကြတာပေါ့၊ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့ဘူး၊ သေကာမှသေရော ရတနာတွေနောက်ကို လိုက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်က သူတို့ကို ကြီးစိုးနေတယ်”

“နောက်တစ်နှစ်လောက်လဲကြာရော အဲဒီမြေပုံဟာ မြင်းဖြူလီစန်းနဲ့ ရွှေဓားငွေဓား စန့်ကွမ်းဟုန်းတို့ လင်မယားလက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ကြရတော့တာပဲ၊ သူ့ဆီ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံရောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ ဒါကိုလဲ သိပ်အရေးမစိုက်ကြဘူးလေ၊ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်လက်ထဲ မြေပုံရောက်ဖို့ပဲ”

“ဒီမြေပုံကြောင့်လူတွေ တော်တော်ကလေး သေခဲ့ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးသေတဲ့လူတွေကတော့ မြင်းဖြူလီစန်းတို့လင်မယားပဲ။ သူတို့ဟာ ဒီဝှေ့ကျန်းဒေသမှာ လာပြီး အခြေချနေခဲ့ကြပုံရတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ နောက်ဆုံးနှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားကြရတယ်”

ထိုစကားသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ လီမွန်စုထံမှ အေးစက်မာကျောသော စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့ မြင်းဖြူလီစန်းနဲ့ သူ့ဇနီးစန့်ကွမ်းဟုန်းတို့ကို ဖူးဝေအာမခံပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့သားတွေက သတ်ပစ် လိုက်ကြတာဆိုပဲ။ တိတိကျကျပြောရရင်တော့ ဖူးဝေအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေက သတ်သွားတာတဲ့”

သံတရမ်းမှာ တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤအပိုင်းထိပြောရန် မရည်ရွယ်ချေ။ မြင်းဖြူလီစန်းအား သတ်ခဲ့သည့်အပိုင်းကို ဖုံးအုပ်ထားရန် ကြိုတင်စဉ်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် မိမိဖုံးအုပ်ထားမည့်အပိုင်းကို ကြားသိသူများ ရှိနေလေပြီ။ ဟုတ်လျှင်ကျော်။ ပုတ်လျှင်ပေါ်လေသည်တကား။

ယခုတော့ သူ့အနေဖြင့် ဤကိစ္စကိုဖုံးကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီသတင်းဟာ မမှားပါဘူး။ မြင်းဖြူလီစန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေက သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ သူတို့ကလဲ ပြန်ခုခံတာကိုး။ သူတို့ရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာတယ်။ ဘာမြေပုံ မှ မတွေ့ရဘူး။ သူတို့ရဲ့အဝတ်အထည်တွေကိုလဲ တစ်ခုမကျန် ရှာခဲ့တယ် ဘာဆိုဘာမှမတွေ့ရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတွက်လို့ရတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူတို့သမီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ မြေပုံပါ

သွားမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းဟာ ကျန်းခန်းဒေသမှာ အခြေစိုက်တဲ့ဂိုဏ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝှေ့ကျန်းဒေသမှာပြောင်းပြီး အခြေစိုက်ရတဲ့အခြေအနေကို ရောက်ရှိလာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မြေပုံယူပြီးသွားတဲ့မြင်းဖြူနဲ့ကောင်မလေးကို ဖမ်းချင်လို့ပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဝှေ့ကျန်းဒေသထဲမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ ဒီမြေပုံပြဿနာကြောင့် ကြာခဲ့တာပေါ့၊ မြေပုံအနံ့ရတဲ့နေရာမှန်သမျှ ကျုပ်တို့လျှောက်လိုက်တာပဲ၊ ဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီမြေပုံကို လာတွေ့ရတာ”

သံတရမ်းသည် ပြောရင်းပြောရင်း စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်သွားဟန်တူ၏။ အစပထမက ဤအကြောင်းရပ်များကို သူပြောရန် မရည်ရွယ်ချေ။

သူသာမြေပုံရလျှင် ဤအကြောင်းရပ်များကို လုံးဝပြောပြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အဘိုးအိုစု မြေပုံရသွားသဖြင့် လူအားလုံး လောဘဇောတိုက်ကုန်အောင် ရတနာများကို မက်လုံးပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူစတင်ပြောကတည်းက....

“ကျုပ်မှ မရတော့တဲ့နောက် ဒီမြေပုံအကြောင်း ကောင်းကောင်းရှင်းပြမယ်”ဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့အပြတ်ပြောခြင်းအားဖြင့် မိမိသာဆုံးရှုံးနစ်နာနိုင်သည်ကို သိမြင်လာသဖြင့် သူ၏စကားပရိယာယ်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ခြောက်ယောက်စလုံးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် သူဌေးဖြစ်ရတော့မယ် ဟား... ဟား... ဟား”

စောဖူးက ရုတ်တရက် ဝင်အော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာကိုသာ ပြောစမ်းပါ။ ဘုရားသခင် ဆိုတဲ့စကားကို ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။ ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားထွက် လို့၊ ခင်ဗျားလုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့ ဘုရားသခင်နဲ့ တခြားစီပဲ”

သံတရမ်းက....

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကောင်လေး မင်းက တကယ်စိတ်ဆိုး ချင်တဲ့ကောင်ကိုးကွ၊ ငါက အားလုံးအတွက် ခြုံပြောတာပါကွ၊ ကဲ... မင်းတို့ငါ့ကို သတ်ချင်သပဆိုရင်လဲ သတ်ကြ၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ငြိုးတွေ ချေဖျက်ပြီး မဟာမိတ်ဖွဲ့ချင်သပဆိုလဲ မဟာမိတ်ဖွဲ့ကြ”

စောဖူးက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါဗျာ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်လို့ မဟာ မိတ်ဖွဲ့ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား အထက်စီးက ရနေတုန်းကဆို အား လုံးကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြံနေတာ၊ ကျုပ်တို့ အထက်စီးကရတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကိုရှိခိုးတောင်းပန်နဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ရမှာလား”

“ဟဲ... ဒီကောင်လေး အတော့်ကို ထုံထိုင်းတာပါလား၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့မဟာမိတ်ဖွဲ့ရမယ်ဆိုတာ တကယ်မသိဘူးလား၊ ဒီမဟာ ဝင်္ကပါနန်းတော်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါက အသိဆုံးကွ၊ အဲဒီနန်းတော် ကိုသွားရင် ငါခေါင်းဆောင်ပြီးသွားမှ အဆင်ပြေမှာ၊ မင်း၊ ဒီအားလုံး မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်ထဲ ရောက်စေမယ်လို့ ငါအာမခံတယ်၊ နောက် တစ်ချက်ကိုလဲ အာမခံသေးတယ်၊ မင်းတို့အားလုံး လူတိုင်းချမ်းသာရ စေ့မယ်”

စောဖူးက တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျားဟာ ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ နေရာမှာတင် တော်တာမဟုတ်ဘူး၊ စကားပြောကလဲ ကောင်းနေ သေးတယ်၊ ကျောက်ရုပ်ကတောင် ခေါင်းညိတ်လောက်တဲ့လူမျိုးပါ

လား၊ ဟား... ဟား... ဟား”

သံတရမ်းက....

“ဟား... မင်း တော်တော်ခက်ပါလား၊ ခုပုံအတိုင်း ခါးကုန်းအ
ဘိုးကြီးလက်ထဲ မြေပုံရောက်နေရင် မင်းတို့ရတနာတွေကို မြင်ရမယ်
များ မှတ်သလား၊ ရတနာမပြောနဲ့၊ မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်ထဲက
ကျောက်ခဲတောင် မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူက လူလည်ကြီးကွ၊ သူ
တစ်ယောက်ထဲချမ်းသာဖို့ ကြိတ်ကြံမယ့်အဘိုးကြီး၊ မင်းတို့ ငါတို့အ
တွက်ကတော့ ခဲနဲ့ဖွဲ့ပဲ ရမယ်”

သံတရမ်းက သူ၏ပရိယာယ်ကို စတင်ထုတ်သုံးလာတော့
သည်။ အခန်းထဲရှိလူများ လောဘဇောတက်လာအောင် တဖြည်း
ဖြည်း မက်လုံးပေးလျက် နောက်ဆုံး သွေးခွဲစကားပြောလာခဲ့ချေပြီ။

အဘိုးအိုစုက အတောမသတ်နိုင်အောင် အော်ဟစ်ရယ်နေ
တော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျလဲကျတဲ့ အကောင်ကွ၊
ဟိုမောင်ရင် ပြောသလို ကျောက်ရုပ်ထုက ခေါင်းညိတ်ရမယ့်လူပဲ”

“ကာကွ... ဒီလောက်ရယ်နေတာလဲ အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား
စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေ ပြောလိုက်လို့ လူတွေသိကုန်ပြီးဆိုပြီး အ
ရှက်ပြေရယ်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုစုက အရယ်ရပ်သွားပြီး....

“တော်စမ်းပါကွာ... မင်းရဲ့ မဟုတ်မဟင်စကားတွေ၊ မင်း
အာမညောင်းသေးဘူးလား၊ မြေပုံက ငါတို့လက်ထဲမှာ ရှိနေမှတော့
မာန်နတ်ထက်ဆိုးတဲ့ မင်းကို ငါတို့က ဆရာတင်ရအုံးမှာလား၊ မင်း
ပြောတဲ့ မဟာဝင်္ကပါနန်းတော် ဆိုတာကို မြေပုံကိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘာ
သာ သွားရှာတော့မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုခေါ်သွားရမှာက မြွေပွေးကို

ခါးပိုက် ပိုက်ရတာထက်တောင် ပိုဆိုးအုံးမယ်၊ မင်းနဲ့အတူတူ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက်သွားပြီးရင် ကိုယ့်ခေါင်းကို တစ်ခါပြန်စမ်းကြည့်ရမယ့်လူမျိုးပဲ”

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးသည် အဘိုးအိုစု၏စကားကို သဘောပေါက်ကြ၏။ ဤလူသည် မာန်နတ်ထက် ဆိုးသော လူဆိုးကြီးသာတည်း။

ထိုစဉ် သံတရမ်းက ဟာဆပ်ဘာသာစကားဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ ဟန်တရတ်ဘာသာဖြင့် အဘိုးအိုစုအား ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေ၏။

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားသေသေချာချာ စဉ်းစားအုံးနော်”

“ငါက ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ”

“အခု မဟာဝက်ပါနန်းတော်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ရတနာတွေက သူတို့ဟာဆပ်လူမျိုးတွေရဲ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်က ပစ္စည်းတွေဗျ၊ သူတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားအမွေတွေလဲ ဖြစ်ပြန်၊ အဘိုးအနွှယ်ထိုက်တန်တဲ့ ရတနာတွေလဲ ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ သိပ်မြတ်နိုးကြမှာ သေချာတယ်၊ နောက်တစ်ခုက တကယ့်အရေးကြီးတဲ့အချက်ဗျ၊ ခင်ဗျားဟာ ဟန်တရတ်လူမျိုး၊ ဟာဆပ်တွေဟာ ကျုပ်တို့လူယက်ဖျက်ဆီးလွန်းလို့ ဟန်တရတ်ဆိုရင် အားလုံးမုန်းနေတာဗျ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် ပိုသိတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ရတနာတွေကို ခင်ဗျားလက်ထဲ သူတို့က ခွဲထည့်ပေးနိုင်ပါ့မလား၊ သေသေချာချာလဲ စဉ်းစားစမ်းပါအုံး”

အဘိုးအိုစုမှာ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ စဉ်းစားနေလေပြီ။ ထို့နောက် ဟန်တရတ်ဘာသာဖြင့်ပင် လေးလေးတွဲတွဲ ပြောလိုက်သည်။

“အင်... မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ... မင်းဆန္ဒကို

ပြောစမ်းပါအုံး၊ နားထောင်ကြည့်ရအောင်”

သံတရမ်းက...

“ပထမဦးဆုံး ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဟာဆပ်တွေ မှန်သမျှ အကုန်သတ်”

“ဟ... ဟ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ”

“မဖြစ်လို့မရဘူး၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့နှစ်ယောက်ထဲ သိစေရမယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ ဒီတော့ ဒီဟာဆပ်တွေကို မသတ်လို့ ဖြစ်မလားဗျ၊ သူတို့သာ အသက်နဲ့ကိုယ် ယှဉ်တွဲပြီး လွတ်သွားလို့ကတော့ ခင်ဗျားကော ကျုပ်ကော မလွယ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့နောက်ကို ဟာဆပ်တွေ တပ်တောင်တာမိုလ်ထုနဲ့ လိုက်လာကြလိမ့်မယ်”

“မင်းဥစ္စာက တော်တော်မလွယ်ပါလား”

“လွယ်ပါတယ်လေ... ဘယ်သူက မလွယ်ဘူးပြောသလဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ၊ ဒီကိစ္စအောင်မြင်သွားလို့ ရတနာတွေ ရကြပြီဆိုရင် ခင်ဗျားက ရတနာတွေအားလုံးရဲ့ ခုနစ်ဆယ်ရာ ခိုင်နှုန်းကိုယူ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ကျန်တာပေးပေါ့၊ ဘယ်နှဲ့လဲ ကျုပ်အပေးအယူ မျှတရဲ့လား”

အဘိုးအိုစုက သံတရမ်းအား.....

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား၊ မင်းကတော့ ငါ့ထက် မတန်တဆ လျော့ယူနေပါလားကွ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ တကယ့်တော့ ငါ့ကိုပိုပေးချင်တဲ့စိတ် ရှိလို့လား”

သံတရမ်းက ပြန်ဖြေသည်။ သူ့အကြောင်းပြချက်က မဆိုး။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ခင်ဗျားကို အများကြီး ပိုပေးနေလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသံသယရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က

ခင်ဗျားကို ပိုမပေးလို့ ဖြစ်မလားဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် သိုင်းပညာ ပိုကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်က သေလို့၊ ခင်ဗျားနဲ့အဆင်ပြေမှ အသက်ချမ်းသာရာရမှာ၊ အသက်မသေတဲ့ဆုလာဘ်ကြီးကိုက နည်းတာမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကဲ... ဒီလောက်တောင် ကျုပ်က တစ်ဆင့်မြင့် လာသေးတယ်၊ အသက်မသေတဲ့အပြင် ရတနာတွေရဲ့သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကြီးများတောင် ရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လောက် ကံကောင်းတဲ့ လူလောကကြီးထဲမှာ ရှိပါအုံးမလား၊ ခင်ဗျားကို ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကြီးပေးလို့ ခင်ဗျားက သိပ်သဘောကျရင် ကျသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျုပ်ကိုပေးရလိမ့်မယ်ဗျာ”

“ဘာပေးရမှာလဲ”

“ဟိုကောင်လေးဘေးနားမှာထိုင်နေတဲ့ ဟာဆပ်မလေးကို ပေါ့ဗျာ၊ သူကလေးကို ကျုပ်တော်တော် သဘောကျတယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဟောဒီသဲကန္တာရထဲမှာ လှည့်နေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ၊ တစ် ခါမှ ဒီလောက်လှတဲ့ ဟာဆပ်မိန်းကလေးကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ကျုပ်က ဒီအကြံအစည်ကို စောစောကတည်းက ကြံစည်ထားတာဗျို့၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် မြန်သွားတော့ ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်မဖော်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နဲ့လဲ... ကျုပ်တောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကော ပေးနိုင်ပါ့မလား”

သူတို့ချင်း အပြန်အလှန်ပြောနေသည့်စကားမှာ ဟန်တရတ်လူမျိုးဘာသာစကားဖြစ်၍ စောဖူးနှင့်အာမံတို့အနေဖြင့် လုံးဝနားမလည်နိုင်ကြပါချေ။

လီမွန်စုကမူ ကောင်းစွာ နားလည်နေသဖြင့် ဒေါသအလွန်ထွက်နေသည်။ သူမ၏စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ကျိန်ဆဲနေသည်။

“သေချင်းဆိုးကြီး... ဒါမပြီပီ အကျင့်ယုတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ

တယ်၊ စောဖူးက သူ့စကားကိုနားမလည်လို့ပါ။ နားများ နားလည်ရင်
ချက်ချင်း ထသတ်မိမှာ”

ထိုစဉ် အဘိုးအိုစုက သံတရမ်းအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်းအတွက်နဲ့ မင်းတော့ ဟုတ်နေတာပဲ၊ အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စတိုင်းကို ဘယ်တော့မှလွယ်လွယ်နဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရဘူးကွ၊ မင်း
မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ကျုပ်က ဘာများမေ့ကျနေလို့လဲ၊ အားလုံးကို အကွက်စေ
နေတာပဲ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်စမ်းပါ၊ အောင်ကို အောင်
မြင်ရမယ်”

“ဟောဟိုက ရပ်နေတဲ့ ဟာဆပ်မိန်းကလေးကို မင်း မေ့နေ
တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ပညာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ
မင်းရဲ့မျက်မြင်ပဲ၊ သူ့ပညာသာ မကောင်းရင် မင်းငရဲပြည် ရောက်နေ
ပြီ၊ ဒီလောက်ပညာကောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုံးရှိနေ
တော့ ဘယ်လွယ်လွယ်လေးနဲ့ လုပ်လို့ရမလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကို
မေ့ထားပစ်မိတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ သူ့ကိုဖြူ
နိုင်တဲ့လူ ရှိပါတယ်”

“ဘုရားရေ... မင်းက ဖြူမလို့လား”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုဖြူနိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား ဖြူရမှာပေါ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် သိုင်းပညာပိုတော်တဲ့အပြင် ခင်ဗျားမှာ
အခွင့်သာတာ တစ်ခုရှိနေတယ်”

“ဘာအခွင့်သာတာလဲ”

“သူက ခင်ဗျားကို မဟာမိတ်လို့ သဘောထားနေတာဗျာ၊
သူဟာ ခင်ဗျားကိုသိပ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချနေတယ်၊ အဲဒါ အခွင့်အ

ရေးပေါ့ဗျ။ အင်မတန် ယုံကြည်စိတ်ချနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ နောက်
ကျောက်ခါးနဲ့ထိုးလို့ အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျ။ တိုက်ကွက်နှစ်ကွက် ဆက်
မထုတ်ရပါဘူး။ ဒီကောင်မလေး သေမှာပါဗျ”

လီမွန်စုမှာ သံတရမ်း၏စကားများကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း ထသွားမိတော့၏။

သူ့ဆရာဝါဝေး၏ အိမ်နံရံ၌ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကဗျာနှစ်ပုဒ်
ကိုပြေး၍ သတိရလိုက်မိသည်။ သူ့ဆရာဝါဝေးသည် ဤလိုလူသတ်
မျိုးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးဟန် တူ၏။

ထိုစဉ် အဘိုးအိုစုက....

“မင်းရဲ့အကြံဉာဏ်တွေက သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ငါက မိန်းကလေးတွေကို မသတ်ရက်ဖူးကွ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
ငါက မင်းခြေထောက်နဲ့လက်မှာ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို ဓားနဲ့
ဖြတ်ပေးမယ်၊ မင်းကတော့ ကြိုးမပြတ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ဣန္ဒြေမပျက် နေပေါ့
ကွာ၊ အဲဒီမိန်းကလေး မင်းနားရောက်အောင်တော့ ကြံတတ်ဖန်တတ်
လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ကျုပ်နားရောက်အောင် ကြံတာဖန်တာ အရေးမကြီးပါ
ဘူး၊ သူက သိုင်းပညာကောင်းနေတော့ ကျုပ်က လက်ချည်းသက်
သက်နဲ့ သူ့ကို အလဲတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ မင်းအတွက် ဓားမြှောင်
တစ်ချောင်းကို နောက်က အသာပေးထားမှာပါ၊ ကဲ ဒီကောင်မလေး
ကို မင်းနားရောက်လာရင် ကျောကုန်းထဲကို စိုက်ချလိုက်ပေါ့ကွာ...
ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျုပ်က လူသတ်ခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီဗျ၊ ဘယ်နေရာဟာ
သေကွင်းဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဓားသာ ရပါစေ၊ တစ်ချက်ထဲနဲ့

အသက်ထွက်သွားစေရမယ်၊ အင်း... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဘာလဲကွ... ဘာဖြစ်လို့ စုတ်သပ်နေတာလဲလို့”

“ဒီဟာဆပ်မလေးကလဲ ချောတာပဲကိုး၊ ကျုပ်က သတ်ရမှာ အတော်ကလေး နှမ္မောသွားမိတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တခြားနည်းလမ်းလဲ မရှိတော့ ဒီနည်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

လီမွန်စုသည် သူမ၏ဘိုးဘိုးစုနှင့် သံတရမ်းတို့ ပြောနေသည့်စကားများကို အစအဆုံးတစ်လုံးမကျန် ကြားသိနေရသည်။ သူမ၏စိတ်ထဲ၌ တွေးတောနေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဟိုဒမြကြီးကတော့ ဘာဘပြောနေတဲ့စကားတွေကို အဟုတ်မှတ်နေမှာပဲ၊ ငါ ဟန်တရတ်စကားတတ်တာ သူမသိတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပိုင်ပြီလို့ ထင်နေမှာပဲ၊ သူ့လို လူယုတ်မာရဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဘာဘက ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ၊ လိုက်လုပ်ချင်ရင်လဲ ဒီလောက် ငါကြားအောင်အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဘယ်ပြောပါ့မလဲ၊ ဘာဘက အရေးထဲ ဒမြကြီးကိုလိုမဲ့ နေရသေးတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

လီမွန်စုသည် ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်မိတော့၏။ ထိုစဉ် တဲအိမ်၏အပြင်ဘက်မှ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“စောဖူး... ဟေ့... စောဖူး...”

နောက်လူတစ်ယောက်၏အော်သံ ထပ်မံ ထွက်လာပြန်သည်။

“အာမံ... သမီး... အာမံရှေ့...”

စောဖူးနှင့် အာမံတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ပြိုင် ခုန်ထလိုက်ပြီး တဲအပေါက်ဝသို့ ပြေးထွက်လာမိကြတော့၏။ အပြင်၌တိုက်နေသော နှင်းမုန်တိုင်းကြီး၏ တဝုန်းဝုန်း တိုက်ခတ်နေသံကြောင့် အော်

သံကိုပါ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မကြားရပေ။

ချဲ့အော်ဥသည့် စောလူး၏ရွက်ဖျင်တဲထဲတွင် အရက်သောက်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးသက်မှန်တိုင်းကြီး ကျလာခြင်းဖြစ်၏။ အစပထမတွင် သာမန် ကျရိုးကျစဉ် နှင်းမှန်တိုင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်ကြသဖြင့် အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်၏အခြေအနေကိုပင် ထွက်၍ မလေ့လာကြတော့ဘဲ နှစ်ဦးသားခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဆက်လက် အရက်သောက်နေခဲ့ကြ၏။

မကြာမီပင် ထိုနှင်းမှန်တိုင်းမှာ သူတို့တွေ့လေတွေ့ထရှိခဲ့သော နှင်းမှန်တိုင်းမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သိလာကြတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ချဲ့အော်ဥရော စောလူးပါ သားနှင့်သမီးအတွက် စိုးရိမ်သောကများ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် နှင်းမှန်တိုင်းကြီးကို လုံးဝဂရုမစိုက်ကြတော့ဘဲ သားနှင့်သမီးအတွက် အရက်မူးမူးဖြင့် ရှာပုံတော်ထွက်လာကြတော့၏။

“ဟာ... ဒါ... ဒါ... ဟိုဟန်တရုတ်အဘိုးကြီးရဲ့ တဲပဲ၊ မဖြစ်ဘူးဟေ့... မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ဘယ်ဟန်တရုတ်နဲ့မှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူးကွ၊ သူတို့ရဲ့တဲဆိုရင်လဲ တဲရိပ်တောင် မနင်းချင်ဘူး”

“မင်း... စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား စောလူး၊ မိုးသက်နှင်းမှန်တိုင်းကြီးက ဘယ်လောက်ပြင်းထန်နေသလဲ၊ အောက်ကနှင်းထုကြီးကလဲ ခြေထောက်တောင် မနည်းဆွဲနှုတ်နေရတယ်၊ တစ်နေရာရာကို ဝင်ခိုမှဖြစ်မှာကွ”

“အို... ဒီပြင်နေရာမှာ ခိုမယ်ကွာ၊ ဒီဟန်တရုတ် အိမ်မှာတော့ မခိုဘူး”

“ဒီနားမှာ တည်းခိုခိုဖို့ အိမ်ဆိုလို့ ဒီအိမ်ပဲရှိတာကွ၊ အလကား ချေးများမနေနဲ့၊ အေးလိုက်တာလဲ လွန်ပါရောကွာ၊ ငါ့နှာခေါင်း

နဲနားရွက်တွေတောင် ပြုတ်ကျတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

အလွန်အေးသည့် အရပ်များတွင် ခြေထောက်မှ ခြေချောင်းကလေးများနှင့်အသားပိုဖြစ်သည့် နှာခေါင်းနှင့်နားရွက်များ ပြုတ်ကျတတ်သည်။ ချဲအော်ဥအနေဖြင့် ထိုနှင်းကိုက်နာ ခံစားရမည်ကို အလွန်ကြောက်နေသည်။

စောလူးကမူ အအေးဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန် လက်ထဲ၌ဆွဲလာသည့်အရက်အိုးကို ကိုင်၍မော့နေသည်။ သူသည် အရက်အလွန်မူးနေပြီဖြစ်၍ နှင်းကိုက်နာကိုလည်း မကြောက်တော့။

“ဟေ့ကောင်... မင်းနှာခေါင်းပြုတ်ကျတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းနားရွက်ပြုတ်ကျတော့ကော ငါက ဂရုစိုက်ရမှာလားကွ၊ ငါက ဘာမှဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါတစ်ခေါင်းလုံး ပြုတ်ကျသွားရင်တောင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူးကွ၊ ဒီခွေးမျိုးတွေရဲ့အိမ်ထဲတော့ မဝင်ဘူးကွ၊ ဘယ်တော့မှ မဝင်ဘူး”

ချဲအော်ဥက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် စောလူး... မင်းသေတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့သမီး ဘေးမသိရန်မခဖြစ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ကဲ... ငါတို့ အထဲဝင်ကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဤသို့အငြင်းအခုံဖြစ်နေခိုက် စောဖူးနှင့် အာမံတို့ တဲတံခါးဝမှ ထွက်လာကြတော့၏။

စောလူးသည် သူ့သားအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်တော့၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါဘာပြောထားသလဲ၊ မင်းကို ဟန်တရုတ်တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ထဲကို ဘာဖြစ်လို့ဝင်နေရတာလဲကွ၊

ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မပြောနဲ့၊ အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းဘူးကွ၊
မင်းကို ငါ သတ်မယ်ကွ၊ မင်းကို ငါသတ်မယ်”

စောလူးသည် သူတို့အနီးသို့ရောက်လာသည့် စောဖူးအား
လက်ဝါးကြီးဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ သူသည် လွန်စွာ အရက်မူး
လွန်းနေသဖြင့် စောဖူးအား မရိုက်မိဘဲ အာမံအား ရိုက်လိုက်မိတော့
၏။ အာမံမှာ နှင်းထုကြီးပေါ် လဲကျသွားရလေတော့သည်။

သူ့သမီးလဲကျသွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ ချဲ့အော်ဥ လုံး
ဝမထိန်းနိုင်တော့ပေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက ငါ့သမီးကို ရိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ မင်း
က ဘာကောင်မို့ ငါ့သမီးကို ရိုက်တာလဲ၊ မင်းက သမီးရဲ့ ယောက္ခမ
မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါ့သမီးကလဲ မင်းရဲ့ ချွေးမမဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းက
အခုကထဲက ရိုက်နှက်နေပြီပေါ့၊ ငါ့သမီးသာ မင်းရဲ့ ချွေးမဖြစ်ပြီဆို
ရင် ဘယ်လောက်များ အနှိပ်စက်ခံရမလဲ မသိဘူး”

စောလူးမှာ အရက်မူးလွန်နေပြီဖြစ်၍ မည်သည့်အရာကိုမျှ
ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

“ဘာဖြစ်သလဲကွ၊ ချွေးမဖြစ်မှ ရိုက်ရမှာလား၊ ရိုက်တယ်
ကွ... ရိုက်တယ်၊ ငါက ဘယ်သူ့သောက်ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ဘာကွ... သူ့အဖေ တစ်ယောက်လုံး ဘေးနားထားပြီး
မင်းက စိန်ခေါ်တယ်ပေါ့လေ၊ လာလေကွာ၊ သတ္တိရှိရင် ငါ့လက်သီး
ဘယ်လိုနေသလဲ မြည်းကြည့်စမ်း”

ချဲ့အော်ဥ၏စကားပင် မဆုံးသေး၊ စောလူးက မူးမူးရှူးရှူးဖြင့်
လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ချဲ့အော်ဥ၏ရင်ဝသို့ ထိုးမိသွား
တော့၏။

နှစ်ယောက်စလုံး နှင်းထုကြီးပေါ်တွင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်

နေကြသည်။

အာမိက ဝင်၍ဖျန်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူမသာ လွင့်စဉ် ထွက်လာရသည်။ လူကြီးနှစ်ဦး၏ရန်ပွဲကိုတော့ မဖျန်နိုင်ခဲ့။

ထိုစဉ် စောလူးသည် နှင်းတဆုပ်ကို လက်ဖြင့် ကောက်ဆုပ် လိုက်ပြီး ချဲအော်ဥ၏ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်တော့၏။ ချဲအော် ဥမှာ စောလူးအား ထိုးရန် စိတ်မကူးနိုင်တော့ဘဲ သူ့ပါးစပ်တွင်းမှ နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များကို ဆွဲထုတ်နေရတော့၏။

စောလူးကလည်း ချဲအော်ဥအား ဆက်မထိုးပါ။ ချဲအော်ဥ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ တဟားဟား အော်ရယ်နေတော့၏။

ချဲအော်ဥသည် ပါးစပ်ထဲမှ နှင်းခဲများကိုထွေးထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စောလူးအား ထိုးချလိုက်သည်။

စောလူးမှာ 'ဝုန်း'ခနဲ လွင့်စဉ် လဲကျသွားတော့၏။ ချဲအော် ဥ၏လက်သီးမှာ စောလူး၏နှာခေါင်းအား ထိုးမိသွားသဖြင့် သွေး များ စီးကျလာတော့၏။

စောလူးမှာ အော်ရယ်နေသည်။ သူခံလိုက်ရသည့်ဒဏ်ရာ မှာ သာမန် ရာသီဥတု၌ဆိုလျှင် နာကျင်မည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုမူ အအေးလွန်နေသဖြင့် နာကျင်ရမှန်းမသိဘဲ ထဟားဟား အော်ရယ် နေတော့သည်။ ရယ်နေရင်းမှ ချဲအော်ဥ၏ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက် သေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဟာဆပ်လူမျိုးများထဲ၌ ပထမတန်းစား စစ်သည်တော်များဖြစ်ကြ၏။

အလွန်ရဲရင့်သော သူရဲကောင်းကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် အရက်မူးလွန်ပြီး ကလေးငယ်လေးများကဲ့သို့ ရန်ဖြစ်နေကြလေ၏။

အပြင်ဘက်မှ ရန်ပွဲကြောင့် တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှ အဘိုး

အိုစုနှင့် လီမွန်စုတို့ပါ တဲတံခါးဝသို့ထွက်လာကာ ရန်ပွဲကိုကြည့်နေကြ
တော့၏။

စောဖူးကမူ သူ့ဖခင်အား ငယ်ကြောက်ဖြစ်သဖြင့် လုံးဝဝင်
မဆွဲဝံ့ပေ။ ကလေးငယ်များသဖွယ် ရန်ဖြစ်နေကြခြင်းကို မျက်နှာပူပူ
ဖြင့်သာ ရပ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် စောလူးနှင့် ချဲအော်ဥတို့မှာ ဆွဲမည့်သူမရှိဘဲ
စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးသတ်နေကြတော့သည်။ ဘေးမှ ကြည့်နေသူများအ
ဖို့မူ ရန်ပွဲနှင့်မတူဘဲ ရယ်စရာဟာသပွဲ ဖြစ်နေတော့၏။

များမကြာမီ ချဲအော်ဥသည် စောလူး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်
တက်ဖိထားလိုက်တော့၏။ စောလူးသည် ကုန်း၍ကြုံး၍ ထ၏။ သို့
သော် ထ၍မရနိုင်ပါချေ။

ချဲအော်ဥ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သေးသေးကွေးကွေး
မဟုတ်သည့်ပြင် သူကိုယ်တိုင်က အလွန်အရက်မူးနေသည့်အတွက်
မထနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ စောဖူးသည် သူ့ဖခင်အတွက် အစိုးရိမ်လွန်
သွားပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဦးလေး... ကျွန်တော့်အဖေကို လွှတ်လိုက်ပါ၊ တော်ကြာ
ဒုက္ခဖြစ်နေအုံးမယ်”

သူသည် ချဲအော်ဥအား ဘေးဘက်သို့ တွန်းဖယ်ထုတ်၍
သူ့ဖခင်အား ဆွဲထူရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ စောဖူး၏စိုးရိမ်ခြင်းမှာ
အချည်းနှီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖခင် စောလူးမှာ တခေါခေါ
ဟောက်လျက် အိပ်ပျော်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

စောဖူး၊ အာမံနှင့် ချဲအော်ဥတို့သည် စောလူးအား ဆွဲထူကြ
၏။ ဆွဲမထူ၍ မဖြစ်ပါချေ။

ဤမျှအေးမြလှသည့် နှင်းတောထဲ၌ ဤသို့အိပ်နေပါက မုချ သေဆုံးသွားရပေလိမ့်မည်။

စောဖူးက သူ့ဖခင်ကို ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းလျက် နီးလာစေရန် ကြိုးစားသည်။ စောလူးမှာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အော်ရယ်နေပြန်တော့ ၏။ ပါးစပ်မှလည်း စိတ်ထင်ရာ လျှောက်အော်နေပြန်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား။ မင်းက ဟာဆပ်တွေရဲ့ ပထမတန်း စား စစ်သည်တော်လား။ ငါကလဲ ဟာဆပ်တွေရဲ့ ပထမတန်းစား စစ် သည်တော်ပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဟာဆပ်လူမျိုးတွေထဲမှာ အတော် ဆုံးကွ၊ ငါ့သားစောဖူးက ဒုတိယအတော်ဆုံးပဲ၊ သူက မွေးတဲ့ ငါ့ မြေးက တတိယအတော်ဆုံးကွ၊ အေး... ချဲ့အော်ဥဆိုတဲ့ မင်းက တော့ စတုတ္ထအတော်ဆုံးပေါ့ကွာ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

သူသည် အားရပါးရ ရယ်မောနေရာမှ ဟာဆပ်တို့၏စစ်ချီ သီချင်းများကို အော်ဟစ်သီဆိုနေပြန်တော့၏။

အာမံက ပြောလိုက်သည်။

“စောဖူး... ရှင့်အဖေကို ဒီအတိုင်း နှင်းတောထဲမှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ နားရွက်တွေ နှာခေါင်းတွေ ပြတ်ကျကုန်ဦး မယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဝိုင်းမပြီး တဲထဲမှာ သိပ်ထားလိုက်ကြ ရအောင်”

စောလူးကို လူအားလုံး ဝိုင်းမကြလျက် အဘိုးအိုစု၏တဲ တွင်းသို့ ခေါ်သွင်းလာကြသည်။ တဲအိမ်အတွင်းရောက်သော် လီမွန် စုမှာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

“ဘာ... ဘာ”

အဘိုးအိုစုလည်း လီမွန်စုအနားသို့ ပြေးလာတော့၏။ ထို့

နောက် တီးတိုးမေးလိုက်၏။

“သမီး... သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘဘ... ဘဘ ဟိုဒမြကြီး မရှိတော့ဘူး”

“ဟေ....”

စောစောက သံတရမ်းကို မီးဖိုဘေး၌ ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသည်။ ယခု သံတရမ်း မရှိတော့ပါချေ။

လီမွန်စုနှင့် အဘိုးအိုစုတို့သည် မီးဖိုဘေး၌ မီးရှို့ရာများဖြင့် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေသည့် ကြိုးစများကို တွေ့ကြရသည်။

လီမွန်စုကော အဘိုးအိုစုပါ သံတရမ်း လွတ်မြောက်သွားပုံကို ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

တဲအပြင်ဘက်၌ စောလူးနှင့်ချဲအော်ဥတို့၏ ရန်ပွဲကြောင့် လီမွန်စုကော အဘိုးအိုပါ တဲအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်မိကြ၏။

သူတို့၏အာရုံများ တဲပြင်ပသို့ရောက်နေခိုက် သံတရမ်းသည် သူ၏လက်ပြန်ကြီး တုပ်ထားသည့်ကြိုးများကို မီးနှင့်ကပ်ရှို့၍ ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ လွတ်မြောက်သွားခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အဘိုးအိုစုသည် ရုတ်တရက် စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်....”

အဘိုးအိုစု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်၍ လီမွန်စုက လှမ်းမေးလိုက်၏။ အဘိုးအိုစုသည် သူမအား စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ....

“မြေပုံနဲ့ဓားမြှောင်ကို စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး အပြင်က ရန်ပွဲကို ထွက်ကြည့်မိတာ သမီးရဲ့၊ အခု မြေပုံရော ဓားမြှောင်ပါ

မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုကောင် သုတ်ပြေးပြီ”

လီမွန်စု သိသည်။ သူ့ဘိုးဘိုးသည် တဲအပြင်သို့ထွက်၍ ဒေသ
ကြီးနောက်သို့လိုက်ရန် ကြံစည်နေသည်။

ဤမိုးသက်နှင်းမုန်တိုင်းအတွင်း မည်သည့်သက်ရှိလူသား
မျှ တာရှည်နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

လီမွန်စုက သူ့ဘိုးဘိုးအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဘဘ... အပြင်ထွက်မလိုက်ပါနဲ့တော့ နှင်းတွေ လေတွေ
ဘယ်လောက်တိုက်နေသလဲ၊ အောက်ခြေက နှင်းထူကြီးကိုလဲ ကြည့်
စမ်းပါအုံး၊ ဒီဒေသ ဝေးဝေးမပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒီအနီးပတ်ဝန်းကျင်များ
ခိုစရာကပ်စရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ သူသေမှာပဲ”

“ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့လူဆိုရင် လွတ်သွားနိုင်တယ် သမီး”

“သူ... မခံနိုင်ပါဘူး ဘဘရယ်၊ လူမပြောနဲ့ မြင်းတောင်
သေနိုင်တယ်၊ မနက်ကျ လေတွေနှင်းတွေ စဲသွားတဲ့အခါမှာ သူ့အ
လောင်းကို နှင်းတောထဲမှာ ရှာကြည့်ရအောင်၊ အလောင်းတွေ့ရင်
မြေပုံတွေမှာပဲ”

အဘိုးအိုစုက ခေါင်းညိတ်ပြကာ တဲတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထား
လိုက်တော့၏။



အာမံတို့ စောဖူးတို့မှာ စောလူးအတွက် အိပ်ရာခုတင်ကာ
လေးကို ပြင်ဆင်ပေးနေရသဖြင့် ထိုအကြောင်းများကို စိတ်မဝင်စား
နိုင် မသိရှိနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင် လီမွန်စုနှင့် သူမ၏ဘိုးဘိုးစုတို့ နှစ်ယောက်သာ

ပြောနေကြသည့်စကားများမှာလည်း နှစ်ဦးသားကြားနိုင်ရုံလေသံမျှသာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့အနေဖြင့် လုံးဝမကြားနိုင်ပါချေ။

အဘိုးအိုစုနှင့်လီမွန်စုတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တို့သည် ဣန္ဒြေမပျက် တဲနောက်ဘက်မှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။

“ဘာ စောစောကအတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက်သာ နေနော်”

အဘိုးအိုစုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် စောဖူးနှင့်အာမံတို့ဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ လီမွန်စုမှာ စောစောက အဘိုးအိုစုဖြစ်သည့်အတိုင်း ‘ဟိုက်’ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်တော့၏။

အဘိုးအိုစုက အလန့်တကြား မေးလိုက်ပြန်သည်။

“လုံမလေး... လုံမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကိုတွေ့လိုက်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း... တွေ့လို့မဟုတ်ဘူး၊ မတွေ့လိုပါ။ စောစောက ဟောဟိုနားမှာ အ,အထိုင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အခု မရှိတော့ဘူး”

လီမွန်စုသည် နောက်ဖေးပေါက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။ နောက်ဖေးတံခါးသို့ ဖွင့်လိုက်သော် အေးမြစူးရှသော လေသည် တဲအတွင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်လာတော့၏။ လီမွန်စုသည် တဲအပြင်သို့ထွက်လိုက်ပြီး တစ်ကျော်ကျော် အော်ခေါ်နေတော့သည်။

“ကိုရွှေအရေ... ဟေး... ကိုရွှေအ...”

သူမသည် စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်နေတော့သည်။

အဘိုးအိုစုက သူမအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“သမီး... အ,အဆိုတာ နားလဲ ပင်းနေတတ်တယ်လေ၊ သမီးခေါ်လို့ သူ တယ်ကြားပါ့မလဲ”

လီမွန်စုက စိတ်မချမ်းမသာ ပြောလိုက်၏။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ဘာဘရယ်၊ ဟိုလူက လူဆိုး
ဒါ့မြဲ သူဘယ်လိုသေသေ သမီး ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဟိုအ၊အကတော့
ဒု ကို့တပဲ၊ နှင်းတောကြီးထဲမှာ ခွေးတိုးဝက်ဝံသေနေတော့မှာပဲ၊
သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး ဘာဘရယ်”

အဘိုးအိုစုသည် သွေမြေးမလေး၏စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ
သိ၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ နှင်းတောကြီးက
အေးတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ကျတော့ သိပ်ပြီး အအေး
ခံနိုင်ကြတယ်၊ သူလဲ အသက်ရှင်နိုင်ပါတယ် သမီး”



အခန်း(၂) ရှာပုံတော်

နီနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ချေပြီ။

ယမန်နေ့ညက အပြင်းအထန် တိုက်ခတ်ခဲ့သော မိုးသက် နှင်းမုန်တိုင်းကြီးသည် ယနေ့နီနက်တွင် စဲသွား၏။ လေလည်း ပြင်း ထန်စွာ မတိုက်တော့။ နှင်းလည်း တဖွဲဖွဲ တသဲသဲမကျတော့ပေ။

စောလူးသည်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ချေပြီ။

သူသည် သူ့ရွာဖျင်တဲ၌ အိပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရ သည်။ ထိုစဉ် အဘိုးအိုစုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသတ ကြီးဖြင့် တဲထဲမှထွက်သွားရန် နှင်ထုတ်တော့၏။

အဘိုးအိုစုကမူ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောပါ။ နားလည် မှုရှိစွာဖြင့် ပြုံးနေသည်။ စောဖူးနှင့်အာမိတို့သည် စောလူးအား ယ မန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အား ကယ်ဆင်ထားရုံမျှမက စောလူးနှင့် ချဲအော်ဥတို့ပင် ဤတဲအိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဝင်ရောက်ခိုလှုံခဲ့ကြရသ ဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အပြည့်အစုံရှင်းပြသည်။

ချဲအော်ဥကမူ စောလူးလောက် ဟန်တရုတ်များကို မမုန်း သည့်အပြင် သူ့သမီးကိုပါ ကယ်တင်သည့်ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိသွားသောအခါ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားသည်။

စောလူးကလည်း သူ၏တစ်ဘတ်သတ်အယူအဆများနှင့် အဘိုးအိုစုအား မဆင်မခြင် နှင်ထုတ်မိခြင်းအပေါ် များစွာ အားတုံ့ အားနာဖြစ်သွားရသည်။ သူသည် ခုတင်ပေါ်မှထ၍ အဘိုးအိုစုအား ဂရုပြုလိုက် သည်။

“အား... ကျုပ်ကတော့ မကောင်းတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား က ကျုပ်သားရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရုံတင် မကဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ရဲ့အသက်ကိုပါ ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့လူကိုး”

အဘိုးအိုစုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ခုလိုကူညီခွင့်ရလို့ ကျေးဇူး တင်နေတာပါ”

“အေးဗျာ... ကျုပ်က ဟန်တရုတ်ဆို အကုန်မုန်းနေတာ၊ ဟန်တရုတ်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားလို လူကောင်းတွေလဲ ရှိသေးတာကိုး”

အဘိုးအိုစုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... အဲဒီလိုသိသွားရင် ကျုပ်ကူညီရကျိုးနပ်တာပါပဲ ဗျာ”

“ကျုပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်တော့ဗျို့၊ ကျုပ်မှာလဲ နာကျည်းစ ရာတွေ ရှိနေတော့ မည်းမည်းမြင်တိုင်း လျှောက်မုန်းနေမိတော့တာ ပဲ၊ ကဲ... ကဲ... ဟိုဒါမြကောင်ကိုတော့ ကျုပ်က မေတ္တာမထားနိုင်ဘူး ဗျာ၊ ဒီတော့ ဒီကောင့်နောက်ကို လိုက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တို့လက်က လွတ်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဗျို့”

သူတို့အားလုံး ဒါမြနောက်သို့လိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့၏။

စောလူးနှင့်ချဲ့အော်ဥတို့သည် သူတို့၏ရွက်ဖျင်တဲများသို့ ပြန်သွားကြပြီး အစားအစာ ရိက္ခာခြောက်များကို အပြည့်အစုံ သယ် ယူလာခဲ့ကြ၏။

ဒမြရှာဖွေဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့တွင် သူတို့အားလုံး ပါဝင်ကြသဖြင့် စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက်ရှိသည်။

စင်စစ် အတိုးအိုစုသည် ဤကဲ့သို့ လူများများနှင့် ခရီးမသွား လာချင်ပေ။ ယခင်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း သီးခြားနေလာခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လူခြောက်ယောက်တောင် စုစည်းသွားလာမည်ဟု ဆိုသောအခါ စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာဖြစ်သွားရတော့သည်။

သို့သော် မသွား၍မဖြစ်။ အဖိုးအနုထိုက်တန်သောရတနာမြေပုံသည် ဒမြနှင့်အတူ ပါသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ခြောက်ယောက်သည် သံတရုမ်း၏ခြေရာကို ရှေးဦးစွာ ရှာဖွေကြ၏။

တွေ့လိုတွေ့ငြားသာ ရှာဖွေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညက နှင်းမှုန် နှင်းပွင့်များ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် ခြေရာများကို ဖုံးလွှမ်းသွားလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ရိပ်မိနေကြသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ခြေရာဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ကြရတော့။

သို့သော် စောလူးနှင့်ချဲ့အော်ဥတို့သည် သဲကန္တာရလူသားများ ဖြစ်ကြ၏။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဒေသသည် သဲကန္တာရအတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြားတည်ရှိနေသည့် အိုအေစစ်ဒေသသာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် စောလူးတို့ချဲ့အော်ဥတို့အဖို့ သဲကန္တာရအတွေ့အကြုံ အလွန်များသည်။

ဒမြသံတရုမ်း၏ခြေရာများသည် နှင်းပွင့်များအောက်၌ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုလူ မည်သည့်အရပ်သို့သွားမည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

အနောက်ဘက်စူးစူးရှိ သဲကန္တာရအတွင်းပိုင်း၌ 'အမှောင်၏ အမှောင်ဒေသ'ရှိကြောင်းနှင့် ထိုဒေသ၌ သရဲတစ္ဆေများနေထိုင်ကြ